

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίᾳ . . . δρ. 16. —	Ἔτησίᾳ . . . δρ. 25. —
Ἑξαμήνιος . . . 8,50	Ἑξαμήνιος . . . 13. —
Τριμήνιος . . . 4,50	Τριμήνιος . . . 7. —

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκονομικοῦ μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 29ος Ἐν Ἀθήναις 18 Δεκεμβρίου 1921 Ἔτος 44ον — Ἀριθ. 3

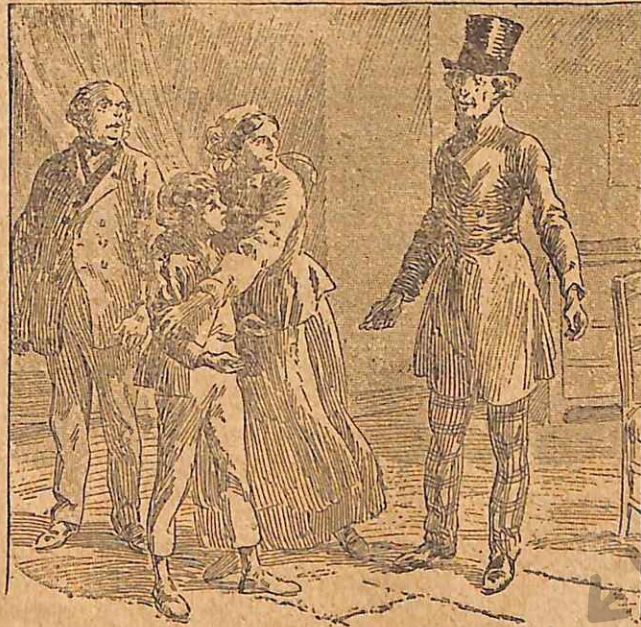
ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Cancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)
— Ἀ! καταλαβαίνω ἡ φώναζε ξαφνικὰ ἡ χήρα, σηκώνοντας τὸ κεφάλι... Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ λόγος ποὺ εἶχα τόσον καιρὸ κάποια κρυφὴ προστασία.
— Ναί, ἀπάντησε ὁ Φιδὲς, ἀπόψε θὰ ἐξηγήσετε πολλὰ μυστήρια, ποὺ πολλὸν καιρὸ σὰς φαίνονταν ἀκατανόητα. Τὰ χρυσὰ νομίσματα, ποὺ βρίσκατε μέσα στὴ στάχτη τοῦ τζακιοῦ, ὅταν σὰς χρείαζόταν νὰ πληρώσετε κανένα χρέος· τὰ καινούρια ρούχα, ποὺ σὰς πουλοῦσε γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμὶ κάποιος πραγματευτῆς, ὅταν θέλατε νὰ ντύσετε τὸ γιό σας· οἱ παραγγελίαι γιὰ θαντέλλες ποὺ ἀδιάκοπα λαβαίνατε καὶ σὰς πληρωνόνταν διπλᾶ ἀπ' ὅτι θάπαιρνε κάθε ἄλλη...
— Φτάνει! τὸν ἔκοψε ἡ κυρὰ Δυρμπάν γεμάτη θυμὸ... Δὲ βλέπετε λοιπὸν πόσο κακὸ μὲ κάνατε, ποὺ μὲ βγάζετε ἀπὸ τὴν ὥραία πλάνη ποὺ τόσον καιρὸ μ' ἔκανε νὰ ζῶ;... Ἐπίστευα πὼς εἶχα νικήσει τίς δυσκολίας τῆς ζωῆς, καὶ πὼς εἶχα μεγαλώσει τὸ παιδί μου μόνο μὲ τὸν ἰδρώτα μου καὶ μὲ τὴ βοήθεια αὐτοῦ τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου ποὺ βλέπετε. Καὶ νὰ μαθαίνω ξαφνικὰ τώρα, πὼς αὐτὴ ἡ φοβερὴ συμμορία τῆς Μαύρης Μάσκας, αὐτὴ ποὺ μοῦ ἄρπαξε τὸν ἀντρα μου, ἐξακολουθεῖ κώδεκα τὴν ὥρα νὰ με καταδιώκει μὲ τίς ἀτιμωτικὰς τῆς εὐεργεσίας!... ὦ! εἶναι φοβερό! φοβερό! Γιατί ἤρθατε τώρα νὰ μοῦ πάρετε ὅλο μου τὸ θάρρος, ὅλη μου τὴν ὑπομονή;
— Γιὰ τὸ καλὸ σας, κυρία, καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ σας, ἀπάντησε ὁ Φιδὲς.
Λέγοντας αὐτά, ὁ συμμορίτης πῆρε

ἀνάμεσα στὰ σκέλια τοῦ τοῦ παιδί, ποὺ φαίνονταν τώρα πὼς εἶχε μερώσει, καὶ βυθίζοντας τὸ χέρι του στὶς ξανθές του μπούκλες χαϊδεύτά, τοῦ ψιθύρισε:
— Ἐννοια σου, μικρὲ μου, κι' ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ἐγὼ θάμαι ὁ δάσκαλός σου. Δὲ γελιέμε ἐγώ: σὺ εἶσαι καμωμένος γιὰ τὸ ἐπάγγελμά μας!
— Καὶ τί θὰ μὲ μάθετε; ῥώτησε δυνατὰ ὁ Φρέδος.
— Θὰ σὲ μάθω, ἀποκρίθηκε ὁ Φιδὲς, νὰ εἶσαι γενναῖος, τολμηρὸς κι'

γελαῖ, τὰ μάτια τοῦ ἔλαμψαν καί, γυρίζοντας στὴ μητέρα του, εἶπε:
— Μητέρα, καλύτερα θέλω νὰ μάθω αὐτά, παρὰ νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο.
Τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ ἔκαμαν τὴ γυναῖκα τοῦ καρατομημένου νὰ πεταχθῇ. Ἄρπαξε τὸ παιδί τῆς ἀπ' τὰ χέρια τοῦ κακούργου, τὸςυρε κοντὰ τῆς καὶ τοῦπε μὲ φωνὴ τρεμουλιαστή:
— Σῶπα, κακόμοιρο παιδί! Μὴν τὸν ἀκοῦς αὐτὸν τὸν ἀνδραπο!... Θέλει νὰ σὲ κάμῃ ὅπως ἔκαναν τὸν πατέρα σου... Μὴν τὸν ἀκοῦς! Θέλει νὰ σὲ καταστρέψῃ!...
Ὁ Φιδὲς κούνησε τὸ κεφάλι του.
— Ὅχι, ὄχι, ἔκαμε... Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες τῆς Μαύρης Μάσκας γίνονται πλούσιοι κι' εὐτυχημένοι... Ὅπως εἶναι ὅλες οἱ τέχνες, ἔτσι εἶναι κι' ἡ δική μας: Ἰπάρχουν καὶ κίνδυνοι, μὰ ἀρκετοὶ ἐπιτυχαίνουν· καὶ μιὰ φορὰ ποὺ θὰ γίνῃς δικός μου μαθητῆς, ἐσὺ θὰ προκόψῃς!
Ἡ κυρὰ Δυρμπάν ἔχασε τὴν ὑπομονή της.
— Φτάνει, εἶπε. Ἀρκετὰ σὰς ἀκούσαμε. Μάθετε πὼς τὸ παιδί μου ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ ὁμοίος σας. Θὰ γίνῃ τίμιος ἀνθρώπος. Τάκουτε;
— Θὰ γίνῃ δυστυχισμένος!
— Ἀδιάφορο! Τοῦλάχιστο δὲ θὰ πεθάνῃ στὴν κ.

«Δὲν θέλουμε πιά τίποτε, ἀπὸ σᾶς!» (Σελ. 18, στίχ. 6.)

ἐπιτήδειος, νὰ περπατᾷς σιγὰ - σιγὰ τὴ νύχτα στὸ σκοτάδι, ν' ἀνοίγῃς ὅλες τίς πόρτες, ἀκόμα καὶ τίς πιὸ στερεές, νὰ μὴ φοβᾷσαι κανένα, νὰ ῥίχνῃς κάτω, μονάχα μ' ἓνα κίνημα τοῦ χεριοῦ σου, τὸν πιὸ δυνατὸ ἀνθρώπο, νὰ πηδᾷς τοὺς πιὸ ψηλοὺς τοίχους, νὰ τρέχῃς τρεῖς δλόκληρες ὥρες σὰν ἀλογάκι, χωρὶς νὰ κουράζεσαι, νὰ γίνῃς πλούσιος, δυνατός... Νὰ τί θὰ σὲ μάθω, φιλαράκο μου!
Ὁ Φρέδος, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν εὐγλωττὴ ἀπαρίθμηση, ἄρχισε νὰ

τὴ φράση της. Ἐρρίξε ἓνα ἱκετευτικὸ βλέμμα στὸ μαγαζὶ κι' αὐτὸς κατὰλαβε πὼς δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατήσῃ τὴν οὐδετερότητά του. Ἀποφασίσας λοιπὸν νὰ ἐπέμβῃ κ' εὐγενέστατα εἶπε στὸν συμμορίτη:
— Μὰ δὲν βλέπετε, κύριε, ὅτι οἱ προτάσεις σας τυραννοῦν αὐτὸ τὸ δυστυχὸ πλάσμα; Σὰς παρακαλῶ ἀφήστε τὴν... Φύγετε!
Ὁ Φιδὲς ἐσήκωσε τὰ μάτια ψηλά.

— Τί δύσκολο πού είναι, αναστέ-
ναξε, να υπηρετήση κανείς τους αν-
θρώπους!

— Μά αφού δεν μ'ας χρειάζονται
οι υπηρεσίες σας;... είπε ερεθισμένος
ο μαραγκός.

— Ποιός θα φροντίση λοιπόν γι'
αυτό το παιδί; είπε ο Φιδές, δείχνον-
τας το Φρέδο, πού παρακολουθούσε
τη συζήτηση χωρίς να την καταλα-
βαίνει, αλλά γεμάτος προσοχή.

— Εγώ! απήντησε μ' ευγένεια ο
Αζάρ.

— Θέλετε να τον κάμετε μαραγκό;
Ελεεινή τέχνη, πού δε βγάζει κα-
νείς ούτε το ψωμί του με δαυτή!

Ο χοντρός μαραγκός εχλώμιασε.

— Μπα; ρώτησε, μά με ξέρετε
λοιπόν και μένα;

Ο κακούργος έγέλασε,

— Βεβαίωτατα, σ'ας ξέρω! Όνομά-
ζεσθε Νεπομυσέν Αζάρ. Κάθεσθε στην
πλατεία του Αγίου Μιχαήλ. Τό μα-
ραγκούδικό σας είναι στο ισόγειο κι'
ή κρεββατοκάμαρά σας από πάνω. Σ'
αυτή τη κρεββατοκάμαρα έχετε ένα
κομμό με μυστικά συρτάρι. Έκει
μέσα βάζετε τα λεφτά σας κι' ή κυρά
Αζάρ τ'α διαμαντικά της.

Ο χοντρός άνθρωπος δεν ήταν πιά
χλωμός. Ήταν πράσινος.

— Θεέ μου! έκανε. Τί είναι τούτο;
πώς τ'α ξέρει όλ' αυτά;...

Μά ο Φιδές εξακολούθησε:

— Πλάι είναι ή τραπεζαρία. Τ'
άσημένα μαχαιροπήρουνα είναι στο
δεύτερο συρτάρι άριστερά, και στο
βάθος του μπουφέ, κάτω από ένα
σωρό πετσέτες, υπάρχουν μερικές με-
τοχούλες... Βλέπετε, αγαπητέ μου κύ-
ριε Αζάρ, σ'ας γνωρίζω άρκετά...

— Πολύ άρκετά! Πάρα πολύ άρ-
κετά! φώναξε ο μαραγκός.

Ο Φιδές έβαλε τ'α γέλια:

— Είστε κακός. Για να ιδούμε!...
Πού θ'α κρύψετε τώρα τ'α λεφτά σας;
Στοιχιματίζω πώς θ'α πάτε να τ'α βά-
λετε στην Τράπεζα και τ'α διαμαντι-
κά κάτω απ' τις σανίδες του πατώ-
ματος... Όλοι οι νοικοκυραίοι ίδιοι
είναι!

Ο μαραγκός άναψε.

— Α, έτσι; έκαμε. Φαντάζεσθε
λοιπόν πώς θ'α σ'ας πω πού θ'α κρύψω
τ'α λεφτά μου;

— Αυτό θ'αταν το καλύτερο πού
θ'αχατε να κάνετε, απάντησε ήσυχα
ο Φιδές, γιατί θ'α με υποχρεώνατε
έπωσδήποτε μείνατε ήσυχος; σ'ας δε
θ'α σ'ας κλέψουμε ποτέ!

Ο μαραγκός ανέπνευσε.

— Γιατί; ρώτησε.

— Γιατί ξέρουμε πώς σταθήκατε
καλός στην κυρία Δυρμπάν κι' έτσι

μπήκατε και σεις στην προστασία
μας.

— Σ'ας ευχαριστώ, μουρμούρισε ο
Αζάρ ήσυχασμένος.

— Μιά ευεργεσία δεν χάνετε ποτέ!
Διατυπώνοντας αυτό το απόφθεγμα,
ο Φιδές πήρε το καπέλλο του και
φαινόταν πώς ήθελε να φύγη, γιατί
ή στάση της κυρά-Δυρμπάν εξακο-
λουθούσε να είναι πολύ λίγο ένθα-
ρυντική. Έσφιξε άγρια το παιδί της
στο στήθος της και δεν τό άφινε να
πλησιάση, νάρχη σ' έπαφή με τον
τρομερό εκείνο άνθρωπο.

Ο Φρέδος στεκόταν κοντά της για
να μη τη δυσαρεστήση, μά μέσα του,
έβρισκε πώς αυτός ο άνθρωπος, ο τό-
σο φιλέλιγνος, πού έμπαινε απ' τ'α
παράθυρα κι' ήξερε όλου του κόσμου
τ'α μυστικά, ήταν πολύ διασκεδα-
στικός.

— Κρίμα, σκεπτόταν, πού ή μαμά
δεν θέλει να γείνω μαθητής του... Θα
μυθύνει μαθήματα πολύ ωραιότερα
από τον ήλιθιο δάσκαλό μου, πού με
μαθαίνει την ορθογραφία και την α-
ναγωγή των κλασμάτων σ'όν αυτό
παρονομαστή.»

Ο Φιδές ξανάβαλε στο πρόσωπό
του τη μαύρη του μάσκα και προτοϋ
φύγη, έβγαλε απ' τη τσέπη του ένα
πραγματάκι, έκανε μία βαθειά υπό-
κλιση μπρός στην κυρά Δυρμπάν, πού
ήταν πάντα έχθρική κι' άμίλητη,
και της είπε:

— Κυρία, το σύνθημα της Μαύρης
Μάσκας είναι να μη σ'ας αφήνουμε να
στενοχωρηθήτε στο παραμικρό... Δε
θέλετε να δεχθήτε τη πρότασή μου
για το ζήτημα του γιού σας; Έστω!
Δεν επιμένω και φεύγω. Ελπίζω όμως
πώς δε θ'α μ' έμποδίσετε να προσφέρω
σ' αυτό το παιδί ένα μικρό δώρο,
αφού εκλίσσε τ'α δεκατρία του χρόνια.

— Δε θέλουμε πιά τίποτ' από σ'ας!
απάντησε ξερά ή μητέρα.

— Ούτε κι' αυτό;

— Κι' ο συμμορίτης έδειξε μία μικρή
άσημένα σφυρίχτρα και την έπρόσ-
φερε στο Φρέδο.

— Α! τί ωραία σφυρίχτρα!...
φώναξε το παιδί. Θα μ' άφίσεις να
την πάρω, μαμά έ;

— Και προτοϋ προστάση κανείς να το
έμποδίση το παιδί άρπαξε τη σφυ-
ρίχτρα. Πήγε να τή βάλη στα χείλη
του, μά ο Φιδές με απότομη χειρο-
νομία το έμπόδισε.

— Μή, αγόρι μου! είπε σοβαρά.
Δεν πρέπει να μεταχειρίζεσαι χωρίς
λόγο αυτή τη σφυρίχτρα, γιατί είναι
φυλαχτό: είναι ο χαριετισμός των
συμμοριτών της Μαύρης Μάσκας!

Έστερα, άκουμπώντας το μακρύ

του χέρι πάνω στο κεφάλι του παι-
διού, εξακολούθησε:

— Αν καμμιά φορά βρεθής σε κίν-
δυνο, αν βρεθής σε στενόχωρη θέση,
έλα σ' αυτή τη συνεικία και σφύριξε
με τη μαγική σφυρίχτρα. Αμέσως
ένα σωρό καλοί σύντροφοι θ'α τρέξουν
κοντά σου, έτοιμοι να σε υπερασπί-
σουν, να σε βοηθήσουν, να σκοτοθουν
για να εκδικηθουνε τους έχθρούς
σου... Μην ξεχν'ας αυτά πού σου είπα
καί... γι'α σου.

Χωρίς ν' άκούση λέξη παραπάνω
ο Φιδές χαιρέτισε γρήγορα με το κα-
πέλλο, άνοιξε την πόρτα βιαστικά
και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι, σ'α
μία φανταστική όπτασία.

Μόλις έμειναν μόνοι, ή κυρά Δυρ-
μπάν έβαλε το σύρτη.

— Έπί τέλους! είπε με στεναγμό
ανακουφισως, έφυγε!

Η άμοιρη γυναίκα κοίταζε τρέ-
μοντας ακόμη τριγύρω της το δωμά-
τιο, όπου δεν ήταν πιά παρά μόνο το
παιδί κι' ο μαραγκός, πού προσπα-
θούσε να την καθησυχάση.

Σχεδόν τώδε κατορθώσει, όταν ή
κυρά Δυρμπάν είδε στα χέρια του
Φρέδου την άσημένα σφυρίχτρα, το
δώρο του κακούργου.

— Αχ, είπε, δεν ήταν λοιπόν έ-
φιάλτης!...

Κι' άρμυσε στο Φρέδο, του άρπαξε
τη σφυρίχτρα και την πέταξε γρή-
γορα στη στάχτη του τζακιού.

— Τη σφυρίχτρα μου! φώναξε το
παιδί κλαίγοντας. Δός μου, μαμά μου,
τη σφυρίχτρα, μου σ'ε παρακαλώ!

Κι' έτρεξε να την ξαναπάρη. Μά
ή μητέρα του τον σταμάτησε και του
είπε ορθά-κοφτά:

— Ας τη, Φρέδο! Τό θέλω!

Ο μικρός Φρέδος έκλαιγε, μά ά-
γαπούσε τη μητέρα του και την ά-
κουγε τυφλά. Όσο κι' αν του κόστι-
ζε να χάση αυτό το φυλαχτό, αυτό
το δώρο, δεν κουνήθηκε.

Τότε ή μητέρα, ίκανοποιημένη απ'
αυτή τη δοκιμασία, τον έφίλησε τρυ-
φερά.

— Παιδάκι μου, παιδάκι μου, έλε-
γε, είσαι καλό και μ' αγαπ'ας. Δε θ'α
σταθής να σε παρασύρη ο ένας κι' ο
άλλος.

— Ναί, μαμά μου, απαντούσε ο
Φρέδος, ξαναφιλώντας τη μητέρα του.
μά δεν ήταν λόγος να πετάξουμε την
άσημένα τη σφυρίχτρα.

— Ήταν και παραήταν, φώναξε ο
κ. Αζάρ, αφού μάλιστα δεν έχεις κι'
ανάγκη να τη μεταχειριστής.

Κι' ο χοντρός άνθρωπος πήγε αυ-
τός να βρή τη σφυρίχτρα μέσα στις
στάχτες. Τή βρήκε, την έβαλε στην
τσέπη του και είπε:

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ

— Τό κρατώ εγώ το περίφημο αυ-
τό φυλαχτό... Τό κάτω-κάτω δεν ξέ-
ρει κανείς τί μπορεί να τού συμβή.

Έστερα γύρισε στο Φρέδο και
τούπε:

— Άλλως τε θ'α βλέπαμμε, αγό-
ρι μου, αφού από αύριο θ'άρθής μα-
θητευόμενος στο μαγαζί μου... Έτσι
δε συμφωνήσαμε, κυρά-Δυρμπάν;

— Βέβαια, απάντησε ή μητέρα, με
πολλή μου χαρά θ'α σ'ας έμπιστευθώ
το παιδί μου. Θα τον κάμετε καλόν
εργάτη, σεις! Δεν είστε σ'αν αυτόν
πού ήθελε να μού τον πάρη...

— Η αλήθεια είναι, είπε ο καλός
Αζάρ, πού είχε ξαναγίνει ψυχραιμος
απ' τη στιγμή πού ο Φιδές είχε φύ-
γει, ή αλήθεια είναι, ότι ή αναίδεια
αυτών των παλιανθρώπων, των μασκα-
ράδων, δεν έχει όρια... Άκους εκεί να
μπαίνουν στα σπίτια από το παράθυ-
ρο!... και τολμούν να σ'ας κάμουν
πρόταση, σ'αν αυτή πού σ'ας έκαναν!..
είναι άνήκουστο! Πρέπει να πάω να
τ'α πω στον αστυνόμο της συνοικίας...
Είμαι βέβαιος πώς δε θ'α με πιστέ-
ψει, θ'α μού πη πώς όνειρεύτηκα!

— Κι' όμως ήταν αλήθεια! πετά-
χτηκε ο Φρέδος με σοβαρότητα. Εγώ
θ'α τον θυμώμαι πάντα τον άνθρω-
πο με τη μαύρη μάσκα!

Άκούοντας τη δήλωση τού παι-
διού, ο μαραγκός κι' ή κυρά Δυρμπάν
άλλαξαν ένα βλέμμα. Έστερα ο χον-
τρός άνθρωπος σηκώθηκε και, χτυ-
πώντας πατρικά τ'α μάγουλα τού
Φρέδου, τού είπε με καλосύνη:

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΚΥΡΑ ΣΕΛΗΝΗ

(Κατά το Γαλλικό.)

Αυτή ή γριά κυρά-Σελήνη
αδιάκριτη έχει γίνει
και περιεργή πολύ:

Τό σκοτάδι όταν σιμώνει
και τ'α δάχτυλα της άπλώνει
γύρω ή νύχτα ή θολή.

Τό ματάκι της άρχίζει
πονηρά να λαμπυρίζει
μέσ στα νέφη τ'α λευκά
και κοιτά, μέσ απ' τ'α βάθη
τ' ουρανού, να ιδή, να μάθη
των παιδιών τ'α μυστικά.

Με τ'α μάτια τενωμένα,
κατεβαίνει στα κλεισμένα
παράθυρα για να ιδή
και κοιτά, απ' τη χαρμάδα,
για να μάθη αν φρονιμάδα
το καθένα έχη παιδί.

Κι' αν ιδή καμμιά άταξία,
τότε μέσ στην ήσυχία
της νυχτός και τ'α σιωπή,
στά κατάλευκα τ'α νέφη
βιαστική ξαναεπιστρέφει,
στο Θεό να την ειπή.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

γότανε έλληνικά τ'α ως (όνομα πού
μού φάνηκε άλλο τόσο περίεργο κι' έ-
ξωτικό κι' αυτό)· μά ή καρδιά μου γέ-
μιζε από το συναίσθημα μιάς υπέρ-
τερης όμορφιάς, καθώς το κοιτούσα.
Μού φαινόταν πώς είχ' έρθει από
μία χώρα μακρινή, όπου όλα ήταν
ωραία και θαυμαστά κι' όπου άφινε
τη φαντασία μου να ταξιδεύει με κά-
ποια ξεχωριστή ευχαρίστηση. Κι' όταν
γύριζα κατόπι στο σπίτι μου, όλα μού
φαινότανε πιά ωραία και πιά ευχαρί-
στα από πριν. Γιατί όλοϋθε έβλεπα με
τ'α μάτια της ψυχής μου ένα εξαίσιο
πουλί να περπατή ευγενικά μ' άνοιγ-
μένη την ουρά σ'α βεντάλια: ακόμα
και στο βάθος των πιάτων με τις χρω-
ματιστές σκηνές. Και τώρα πού σκέ-
πτομαι μία ζωή περασμένη, βλέπω
πάλι μπροστά μου το έξωτικό πουλί
να κινή το κεφάλι περήφανα και
ν' άνοίγη το ράμφος, καθώς ο μικρός
συμπαθητικός πετεινός σε κάποιες
ταινίες κινηματογράφου.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΕΡΝΗ ΔΥΣΗ

Κάτω στα βάθη σύννεφα
χρυσά, τριανταφυλλένια
μυριόχρωμη, άετιμήτη
πορφύρα έχουν κεντήσει
καλέ μου Φοίβε, μέσα μου
νοιώθω πικρή μιά έννοια
πώς θ'άνη αυτή σου ή δόλοτερη
γλυκειά, γαλήνια δύση.

Θά σ' άγκαλιάση ρόδινος
ο θάνατος και πάλι,
με όλη την άφαστη όμορφιά
του φθινοπώρου πώχει
θ'α γείρης μέσα σ' αλικά
λουλούδια άπόψε άγάλη,
— αύριο θ'α φθάση σκοτεινό,
πικρό το πρωτόβροχ'...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΓΥΜΝΑΣΜΑ

Τί κάνει αυτό το παιδί πού
βλέπετε καθισμένο έδώ; Γυρί-
ζει το δεξι πόδι στο πάτωμα
και συγχρόνως έκ παραλλή-
λου, το δεξι χέρι στον αέρα. Τό
πόδι του όμως κάνει κύκλους
από τ'α δεξιά πρὸς τ'αριστερά
ένώ το χέρι του από τ'αριστερά
πρὸς τ'α δεξιά. Τό νομίζετε εύ-
κολο; Δοκιμάστε και θ'α ιδήτε,
πώς είναι απ' τ'α δυσκολότερα
γυμνάσματα αυτού τού είδους!
Πιό δύσκολο κι' από κείνο πού
έχουν μάθει με πολὺν κόπο με-
ρικοί: να κτυποῦν ρυθμικά με
το δάκτυλο το τραπέζι καθέ-
τως, και συγχρόνως, με τον ίδιο
ρυθμό, να σέρνουν το δάκτυλο
του άλλου χεριού στην άκρη
του τραπεζιού οριζοντίως.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΒΕΛΑΝΙΔΑ

'Αγαπητοί μου,

ΠΟ τις «Ψαράδικες Ιστορίες» που σ' εἶπα τὴν ἄλλη φορά, ἔμαθα κι' ἄλλο περίεργο καὶ θαυμάσιο. Ὑπάρχει ἕνα ψάρι γνωστό σ' αὐτὴν βέλαια, ποὺ λέγεται ζαργάνα ἢ βελανίδα, ἢ βελόνη τῶν ἀρχαίων. Εἶναι στενόμακρο σχεδὸν σὰν χέλι, ἔχει μύτη σὰ βελόνα καὶ τὸ ἀνοιχτὸ γαλάζιο τοῦ χρώματος λάμπει σὰν ἀσήμι. Λοιπὸν, τὸ ψάρι αὐτό, ὅταν βρίσκεται σὲ μικρὸ βάθος, κοντὰ στὴν ἐπιφάνεια, ἀποκτᾷ δόκιμην μιὰ διαφάνεια καὶ παίρνει τὸ χρώμα τοῦ νεροῦ, ὥστε δὲν μπορείς πιά νὰ τὸ διακρίνῃς παρ' ἀμυδρά, ἀπὸ τὸ περίγραμμα μόνον τοῦ σώματός του, σὰν νὰ ἦταν ἕνα ψάρι γυάλινο! Ὁ κ. Λυκούδης λέει, πὼς ὅχι νὰ ἐξηγήσῃ δὲν μπορεί αὐτὸ τὸ φαινόμενο, παρὰ οὔτε καλὰ-καλὰ νὰ τὸ παραστήσῃ. Προσθέτει ὅμως, ὅτι στὴν «Ὠκεανογραφία» ἐνὸς γάλλου σοφοῦ, τοῦ Τουλέρ, διάβασε πὼς τὴν ιδιότητα αὐτὴ τὴν ἔχουν πολλὰ ψάρια τοῦ ἀφροῦ, σὰν ἕνα ὅπλο ἀμυντικὸ ποὺ τοὺς τῶδωσε ἡ Φύσις, γιὰ νὰ κρύβονται ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τους καὶ νὰ γλυτώνουν. Ἀλλὰ πάλι γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ, παίρνουν τὸ χρώμα τῆς θάλασσας· κι' ἄλλα μποροῦν νὰλλάξουν χρώματα καὶ νὰ γίνονται καστανά, κίτρινα, πράσινα, κατὰ τὸ χρώμα τῶν θαλασσινῶν φυτῶν ποὺ τοὺς χρησιμεύουν γιὰ καταφύγιο.

Τί μυστήριον κι' αὐτό, παιδιά μου! Καὶ καθὼς τὸ συλλογίζομαι, ὅταν τὸ διάβασα στὸ βιβλίο τοῦ κ. Λυκούδου, θυμίσθηκα κάτι ποὺ συνέβηκε σὲ μένα. Ἦταν ἕνα φθινόπωρον ποὺ καθόμουν στὰν Κηφισίᾳ κι' ἔκανα τὸν περίπατό μου στὸ δρόμο τοῦ Τατοῦ. Μία στιγμὴ, εἶδα χάμω, μπροστά μου, νὰ περπατῇ ἕνα περίεργον ἔντομον, ποικιλόχρωμον, λαμπρό, κι' ἔτρεξα νὰ τὸ φθάσω, νὰ τὸ ἰδῶ κι' ἀπὸ κοντὰ. Μ' ἄξαφνα τῶχας ἀπὸ τὰ μάτια μου! Τί ἔγινε; Πέταξε; Ὁχι, δὴν τῶβλεπα. Κρύφτηκε σὲ καμμιά τρύπα; Ὁχι, δὲν ὑπῆρχε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τρύπα, οὔτε πέτρα, οὔτε ξύλον, οὔτε τίποτα. Μόνον μερικὰ φυλλαράκια καὶ κλαδάκια ξερά, ἀπὸ θάμνον. Ἀν ἦταν μέσα σ' αὐτὰ τὸ ἔντομον ἐκεῖνο, ἀρκετὰ μεγάλο—σὰ μιὰ ἀκρίδα,—δὴν φαίνονταν... Κι' ὅμως ἦταν ἐκεῖ,—μὰ δὲν τῶβλεπα. Ὑστερὰ τὸ ἀνακάλυψα, τὸ κατεργάρισκα. Γιατὶ μὲ φοβήθηκε καὶ μοῦ ἔκαμε τὸ φόβον, τὸ ξερὸ. Εἶχε τεντωθῇ, εἶχε μακρύνει

σὰ βέργα, κι' ὅχι μόνον, παρὰ εἶχε πάρει καὶ τὸ χρώμα, καφεκίτρινον, ἀπαράλλαχτον τῶν ξεροκλαδῶν ἐκεῖνων ποὺ βρέθηκαν μπροστά του τὴν ὥρα τοῦ κινδύνου! Προσθέτω κι' αὐτὴ τὴν ἐκπληκτικὴ λεπτομέρεια: Δὲν εἶχε γίνῃ σὰν ἕνα ἴσιο ξεροκλαδάκι, πεσμένο δλ' ἀκairo χάμω· παρὰ εἶχε πάρει ἕνα καμπυλωτὸ σχῆμα, ὥστε νὰ ἐξέχῃ τὸ μισὸ ἀπ' τὸ χῶμα, γιατί ἔτσι ἦταν καὶ τὰ ξεροκλαδὰ ἐκεῖνα ποῦ, γιὰ νὰ μὲ γελᾶσῃ, ἔπρεπε νὰ τοὺς μοιάζῃ στὴν ἐντέλεια! Ὡστε ἂν ἦταν πράσινα τὰ κλαδάκια, τὸ ἔντομον δὴν γινόταν πράσινον· ἂν ἦταν στρογγυλά, δὴν γινόταν στρογγυλό· ἂν ἦταν χοντρύτερα, δὴν γινόταν χοντρύτερον καὶ καθεξῆς.

Ὁχι μόνον λοιπὸν ψάρια καὶ μαλάκια, ἀλλὰ καὶ ζῶα τῆς ξηρᾶς ἔχουν αὐτὴ τὴν ιδιότητα τῆς ἀφομοιώσεως. Στὰ ψάρια φαίνεται πὺθ θαυμαστή γιὰτὶ, μέσα στὸ νερό, πρέπει νὰ γίνονται διάφανα σὰν αὐτό, γυάλινα, ποὺ εἶναι δύσκολον. Μὰ εἶναι πὺθ εὐκόλον τάχα στὸ ζῶον τῆς ξηρᾶς νὰ πάρῃ τὸ χῶμα καὶ τὸ σχῆμα τῶν ἀντικειμένων ποὺ τὸ περιστοιχίζον, ὥστε νὰ συγχέεται μὲ αὐτὰ καὶ νὰ γίνεταί ἀόρατον, ἀφαντό; Πὼς νὰ ἐξηγηθῇ μιὰ τέτοια ιδιότης; Πὼς νὰ μὴ θαυμάσῃ κανεὶς τὴν πρόνοια, τὴν σοφίαν, τὴν ἀληθινὰ μαγικὴ δύναμιν τῆς Φύσεως; καὶ πὼς νὰ μὴ λυπηθῇ ποὺ τὴν ιδιότητα αὐτὴ δὲν τὴν ἔχει ἀπὸ τὴ Φύσιν κι' ὁ ἄνθρωπος;..

Γιὰ φαντασθῆτε, ἀλήθεια, ἂν μποροῦσαμε καὶ μετὶ οἱ ἄνθρωποι, τὴ στιγμὴν τοῦ κινδύνου νὰ γινόμαστε ἀφαντοὶ ἀπ' τὸν ἐχθρόν!... Κανένα καὶ τίποτα δὲν θὰ φοβόμαστε, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Κι' ἂν δὲν θάχαμε καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὦ, πόσα ἐγκλήματα θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε, ἀπιαστοὶ κι' ἀτιμώρητοί!... Γι' αὐτὸ φαίνεται ἡ Φύσις δὲν τόλμησε νὰ δώσῃ τέτοιον ὅπλον στὸν ἄνθρωπον, ποὺ κι' ἔτσι κανεὶ τόσα κακά... Γιατὶ ἀντικατασταίνει τὴν ιδιότητα νὰ γίνεταί ἀφαντος μὲ τὴν πονηρίαν καὶ ἔρει νὰ κρύβεται ἀλλοιούτικα... Πολλὲς φορές ὅμως ἐσκέφθηκα, ἐπόθησα νὰ τὴν εἶχε κι' αὐτὸς πραγματικῶς. Ὅθ' ἔξερετε βέλαια τὸν ἀρχαῖον μῦθον τοῦ Γύλῃ. Ὁ μυθοποιὸς φαντάσθηκε ἕνα μαγικὸ δακτυλίδι, ποὺ ὅποιον τὸ φοροῦσε ὁ ἦρωας τοῦ γινόνταν ἀόρατος. Κι' ὁ Οὐέλλς, ὁ περίφημος Ἀγγλὸς μυθιστοριογράφος, σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ παράξενα βιβλία του μᾶς παρουσιάζει κάποιον, ποὺ μὲ μιὰ ἰδιαίτην προσπάθειαν, μὲ μιὰ εἰδικὴ διαίτη, κατάφερε νὰ κάμῃ τὸ σῶμά του ὅλον διάφανον σὰν τὸ γυάλινον καὶ νὰ μὴ φαίνεται, ὅπως κι' ἡ βελανίδα στὸν ἀφρό.

Φυσικά, αὐτὰ εἶναι μῦθοι καὶ μυθιστορήματα. Ἀν ἐξετάσουμε ὅμως καλύτερα, θὰ ἰδοῦμε πὼς τὴν ιδιότητα τῆς ἀφομοιώσεως, τὴν ιδιότητα νὰ παίρνῃ τὸ χῶμα τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ γίνεταί ἀόρατος στοὺς ἐχθρούς του, τὴν ἔχει κι' ὁ ἄνθρωπος ἀρκετὰ. Τὸ κατορθώνει δηλαδὴ ὡς ἕνα βαθμὸ μὲ τὰ ροῦχα ποὺ φορεῖ. Γιατὶ, παραδείγματος χάριν, οἱ στρατιῶτες στὸν πόλεμον φοροῦν χακί; Γιατὶ τὸ χῶμα αὐτὸ μοιάζει μὲ τὸ χῶμα. Νὰ ἡ πονηρία ποὺ ἀντικατασταίνει τὴν ἄλλη φυσικὴ ιδιότητα. Βλέπετε λοιπὸν πὼς οὔτε τὴ βελανίδα δὲν μπορεί νὰ ζηλέψῃ ὁ ἄνθρωπος. Ὅλα τᾶχει κι' αὐτός. Μόνον ποὺ αἰωνίως παραπονιέται.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ κυρά σου, μοῦ εἶπε ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος, δὴ τῶκανε αὐτὸ γιὰ μένα; ὅχι βέλαια! λοιπὸν κι' ἐγὼ δὲν ἀφίνω τὴ γυναῖκα μου! Γύρισα χωρὶς παραμάννα. Καὶ τότε βγήκε ἡ κυρία Ἐ, νὰ ποὺ αὐτὴ βρήκε...

Ἡ κυρία Κουτουριε, μὲ τὴ Διονυσία τῆς, ὠδηγήθηκε ἀπὸ τὴν ὑπηρετρίαν ὡς τὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ γιατρὸς δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ· εἶχε πάει νὰ ἰδῇ ἕναν ἄλλον ὄρρωστο.

Ὁ πατέρας μόνον ἀγρυπνοῦσε κοντὰ στὴν κούνια τῆς κόρης του. (*)

— Τί ὠφελεῖ τώρα; εἶπε θλιβερὰ βλέποντας τὴν παραμάννα. Κοίταξέ το... μπορεί ποτὲ νὰ συνέλθῃ αὐτὸ τὸ παιδί;

Ἡ κυρία Κουτουριε δὲν ἀποκρίθηκε. Ἀφῆσε τὴ Διονυσία σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ γύρισε στὴν κομπὴ λευκόχρυσον κούνια.

— Ναί, ψιθύρισε, τὸ καὶ μόνον δὲν θὰ μπορούσε νὰ βυζάξῃ μόνον του, μὰ δὴ τὸ βοηθήσουμε.

Καὶ σταγόνα-σταγόνα, μὲ τὰ δύο τῆς δακτύλου, στὸ μισανοιχτὸ στοματάκι τοῦ ἐτοιμοθάνατου μωροῦ, ἡ κυρία Κουτουριε ἄρχισε νὰ χύνη τὸ εὐεργετικόν, τὸ ζωογόνο τοῦ γάλα.

Μὲ τὴ μαντευτρά ἐκείνη γνῶσιν ποὺ κάθε μητέρα κατέχει, μὲ τίς φροντίδες καὶ μὲ τίς ἀγρύπνιες τῆς, μὲ τὴν ἀκατάπαυτον ἀφοσίωσίν της, κατόρθωσε νὰ ποσπᾷ τὸ μωρουδάκι ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ θάνατον.

Ὁ γιατρὸς μπορεί νὰ τὸ γιάτρεψεν Ἀλλὰ ἡ κυρία Κουτουριε τὸ... ἔσωσε

Τὸ ἐτοιμοθάνατον παιδί, ποὺ μὴν ἄλλῃ μητέρα ἀπ' τὴ δική του πῆγνὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴ ζωή, ἦταν ἡ Ζερμίν. Τὸς εἰκόνα τοῦ φύλλου, σελ. 5.

μαίν. Εὐκόλον ἐννοεῖ κανεὶς τώρα τί ἐξαιρετικὸν δεσμοὶ ἔνωσαν αὐτὲς τίς δύο μητέρας μ' ὅλην τὴν κοινωνικὴ διαφορά ποὺ τίς χώριζε.

Δὲν ἦταν φυσικὸν νὰ γίνῃ ἡ Διονυσία θετὸ σχεδὸν παιδί τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μπεκκάρ, ἀφοῦ ἡ Ζερμίν εἶχε σωθῇ ἀπὸ τὴ μητέρα της;

Κι' ἂν ἡ κοινωνικὴ θέσις τῶν Κουτουριε δὲν ἄλλαξε ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ποὺ ἡ κυρία Μπεκκάρ ἀνακάλυψε τέτοια παραμάννα, ἦταν ἐξ αἰτίας τοῦ οἰκογενειάρχου, τοῦ δυστυχισμένου μισότρελλου...

Πραγματικῶς, ὁ Κουτουριε δὲν ἠθέλη νὰκούσῃ τίποτα. Κι' ὅπως δὲν συγχωροῦσε τὴν τύχην ποὺ τὸν κακομεταχειρίσθηκε, ἔτσι καὶ τὴν κ. Μπεκκάρ ποὺ πῆγε νύκτα στὸ σπῆτι του, νὰ τοῦ πάρῃ χωρὶς τὴν ἀδείαν τοῦ τῆς γυναῖκα του, γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ παραμάννα!

Δὲν τοὺς ἔφθανε λοιπὸν ποὺ αὐτὸς ἦταν θαμμένος-ζωντανὸς μέσα σ' ἕνα ἀνδρακωρυχεῖο κι' ἐδούλευε σὰ σκυλί; Ἐπρεπε τώρα νὰ πάῃ νὰ δουλέψῃ κι' ἡ γυναῖκα του; Καὶ μὲ τί τρόπο! Μὲ τί ἀυθαίρεσίαν! Μὲ τί τυραννικὴ ἀπαίτησιν! Ὅσο τὸ συλλογιζόταν, τὸ αἷμα τοῦ ἀνέβαινε στὸ κεφάλι, γινόταν ἄνω κάτω...

Ἐκείνη τὴ νύκτα, γύρισε στὸ σπῆτι του κατὰ τίς δύο κι' ἀπόρησε πολλὸ ποὺ βρήκε τὴν πόρτ' ἀνοιχτή.

Κατὰ τὴ συνήθειάν του, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ κανένα, ἔβγαλε τὰ χονδροπάπουσα τῆς δουλειᾶς κι' ἀνέβηκε ἀθόρυβα τὴ σκαλίτσα ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν κρεβατοκάμαρα, δὴν, στὸ ἀμυδρὸ φῶς τῆς καντήλας, εἶδε μιὰ ἀσπροφύρον γυναῖκα κοντὰ στὸ κρεβατάκι τῶν παιδιῶν.

Ἐνόμισεν πὼς ἦταν ἡ γυναῖκα του καὶ πὼς εἶχε σηκωθῇ μὲ τὰ νυχτικὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ περιποιηθῇ κάποιον ἀπὸ τὰ παιδιά. Καὶ μπαίνοντας τῆς εἶπε:

— Τρελλὰθηκες;... θὰ κρυώσης!... Πέσε γρήγορα!

Ἡ κυρία Μπεκκάρ ὀπισθοχώρησε μὲ τρόμον.

Ἐνας ἄνθρωπος, ποὺ οὔτε νὰνεβαίνῃ τὸν εἶχε ἀκούσει οὔτε νὰ μπαίνῃ, στεκόταν μπροστά της,— ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τῆς μιλοῦσε στὸν ἐνικὸν καὶ τὴν ἔλεγε τρελλή...

Ὁρμησε στὴν πόρτα, πέρασε ἀπὸ μπροστά του, κατέβηκε στὰ τέσσερα τῆς σκαλίτσα καὶ, μολονότι ἐμάντευσε πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν ὁ πατέρας τοῦ μικροῦ ποὺ ἐφύλαγε, πετά-

χτηκε στὸ δρόμον, τρομαγμένη ἀκόμα.

Σκέφθηκε τότε πὼς ὁ πατέρας μπορούσε νὰ φυλάξῃ τώρα τὸ παιδί του κι' αὐτὴ νὰ γυρίσῃ πιά στὸ δικό της.

Ἀ, τί κρύον ποὺ ἔκανε, κι' αὐτὴ χωρὶς ἐπανοφῶρ... Σταύρωσε τὰ μισόγυμνα μπράτσα τῆς στὸ στήθος καὶ, μάλιστα σκεπασμένη μ' ἕνα λεπτὸ σαλάκι, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ σπῆτι τῆς.

Ὁ δυστυχισμένος ἀνδρακωρύχος ἀπόμεινε κατάπληκτος... Ποία ἦταν αὐτὴ ἡ ξένη ποὺ βρήκε στὸ σπῆτι του κι' ἔφυγε μόλις τὸν εἶδε;... Φώναξε τὴ γυναῖκα του, κατέβηκε στὸ ἰσόγειον, ἔκαμε τὸ γύρον τοῦ μικροῦ κήπου, κοίταξε στὸ δρόμον, ξαναἔβηκε στὴν κάμαρα.

Ἐσκυψε στὸ σιδερένιον κρεβατάκι. Ὁ, μυστήριο! Τὸ μωρὸ ἔλειπε!...

Ἡ κυρία Μπεκκάρ ὀπισθοχώρησε μὲ τρόμον... (Σελ. 21, στ. α')

Ποῖος νὰ τοῦ πῇ, ποῖος νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ;...

Δὲν ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Κάθησε τσακισμένος σὲ μιὰ καρέκλα. Ἡ καντήλα φώτιζε τὴν κάμαραν ἐκείνην λιγώτερον ἀπ' ὅση ἡ λυχνία τοῦ ἀνδρακωρύχου τὸν λάκκον ὅπου ἔσπαζε τὸ κάρβουνον, κι' ὁ ἀέρας ἐκεῖ τοῦ φαινόταν βαρὺς ὅσο καὶ στὰ βᾶθρα τοῦ ἀνδρακωρύχου. Στὸν ἑσπερὸν τοῦ νοῦ, τὸν ταραγμένο κι' ἀδυνατισμένο, ἀνακατεύτηκαν ἔτσι οἱ δύο ἐστίες τῆς λύπης, τὸ ἀνδρακωρυχεῖο καὶ τὸ σπῆτι· κι' ὁ ὕπνος τοῦ βασανίσθηκε ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη, ὅπου ἕν' ἀσπροφάντασμα τοῦ ἀρπάξε τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Θαῦμα μνηστῆρος στοργῆς.

Μὲ πόσες προσπάθειες, μὲ πόσα τεχνάσματα, κατῴρθωσε ἡ κυρία Κου-

τουριε νὰ συνταιριάσῃ τὰ πολλαπλὰ τῆς καθήκοντα καὶ νὰ εἶναι συγχρόνως καλὴ σύζυγος, καλὴ μητέρα καὶ καλὴ παραμάννα!

Γιατὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ γύρισε στὸ σπῆτι τῆς, ἄρχισε ὁ ἀγῶνας. Κι' ἀγῶνας ὅχι μὲ ἄνθρωπον λογικόν, φρόνιμον, ἀλλὰ μὲ ἕνα δυστυχισμένο ἄνθρωπον ποὺ δὲν τὸν ἐπιανε κομμὴ λογική. Ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε τίς πρώτες ἐξηγήσεις, τῆς ἀπαίτησε νὰ τοῦ ὀρκισθῇ πὼς δὲν θὰ ξαναπατοῦσε στὸ σπῆτι τῆς ὁδοῦ Πι-Κρεζό.

Ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ γιὰ νὰ κάμῃ τέτοιο ὅρκον ἡ κυρία Κουτουριε. Μαζὶ μὲ τὸ μητρικὸν τῆς γάλα, εἶχε δώσει στὸ παιδί ἐκεῖνο καὶ τὴν ἀγάπην της. Καὶ προσπαθῆσε νὰ ξεφύγῃ μὲ καλοπιάσματα, μὲ παρακάλια, μὲ περιποιήσεις...

Ὁ νοῦς τῆς καὶ ἡ καρδιά τῆς ἦταν στὸ μικρὸ ποὺ ξανάπαιρνε ζωὴν κι' ὕγιαν στὴ χρυσὴν τοῦ κουνίστου. Δὲν θὰ τὸ παρατοῦσε. Θὰ μοίραζε τὸ γάλα τῆς σ' αὐτὸ καὶ στὴ μικρὴν τῆς Διονυσίαν.

Ἡ ἀπόφασίς της ἦταν ἀκλόνητη. Τίποτα δὲν θὰ τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνον ποὺ τὸ θεωροῦσε πιά καθήκον τῆς.

Καὶ τίς ὥρες ποὺ ὁ ἄντρας ἔλειπε στὸ ἀνδρακωρυχεῖο, αὐτὴ πῆγαινε στὸ σπῆτι τοῦ Μπεκκάρ καὶ βύζαινε τὴ μικρὴν Ζερμίν. Συγχρόνως μιὰ ὑπηρετρία ἀπὸ κεῖ πῆγαινε στοὺς Κουτουριε, συγύριζε τὸ σπιτάκι κι' ἐπαίρνε τὰ δύο παιδιά στὴν ὁδὸν Κρεζό, ὅπου καὶ κηπὸς ἦταν κι' εὐρυχωρία.

Ἔτσι οἱ δύο φιλόστοργες κι' ἀφοσιωμένες μητέρες ἔκαναν θυσίες ἀμοιβαῖες:

Ἡ κυρία Κουτουριε πῆγαινε στὸς ἄλλους, κι' ἡ κυρία Μπεκκάρ δεχόταν τὰ παιδιά τῶν ἄλλων στὸ δικό της.

Ἀλλὰ κι' ἡ τύχη βοήθησε τίς δύο μητέρας, ἡ καλύτερα ὁ ἴδιος ὁ Κουτουριε.

Ἀπὸ τὴ νύκταν ἐκείνην ποὺ τοῦ παρουσιάσθηκε τὸ ἀσπροφάντασμα, ἔγινε ἀκόμα πὺθ ἄγριος κι' ἀκοινωνήτος. Γιὰ νὰ μὴν ἀπαντᾷ ἀνθρώπους στὸ δρόμον, πολλὰς φορές ἀρροῦσε στὸ ἀνδρακωρυχεῖο καὶ δὲν ἐγύριζε στὸ σπῆτι τοῦ παρὰ τὸ βράδυ.

Νὰ μπορούσα νὰ μὴν ἔβλεπα ποτὲ κανένα, εἶπε μιὰ μέραν στὴν γυναῖκα του. Νὰ ἐργάζομαι ὅλην ἡμέραν καὶ νὰ κοιμῶμαι ὅλην νύκταν!...

Ἡ κυρία Κουτουριε ἔκαμε πὼς δὲν τᾶκουσε τὸ εἶπε ὁ μωροὺς τῆς κυρίας Μπεκκάρ.

Ἐπεται συνέχεια

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 14].

ε'. Καὶ Εὐφημον Μυσίαν λαμβάνουν οἱ ἔχοντες ἀριθμὸν Εὐσήμιον μέχρι τῶν δύο τρίτων τοῦλάχιστον τῶν τοῦ τοῦ τελευταίου ἐπαινεθέντος.

7.— Ἀμα τῇ λήξει τοῦ ἔτους (30 Νοεμβρίου) ὁφείλει ἕκαστος νὰ στείλῃ πρὸς τὴν Διάπλαιν λεπτέρην Σημειώσεων ὅλων τῶν Εὐσήμιων, τὰ ὅποια ἔλαβε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους. Ἄλλως δὲν ἀναφέρεται εἰς τ' ἀποτελέσματα. Ἡ Σημείωσις αὕτη πρέπει ν' ἀναγραφῇ χωριστὰ ἐκαστὴν ἀπονομήν Εὐσήμιον, τὸν Διαγωνισμὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπενεμήθησαν καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλαδιου. Καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄθροισμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀλληλογραφία. Μικραὶ Ἀγγελίαι

1. — Κάθε συνδρομητὴς ἔχων ψευδώνυμον, καὶ τ' ἀδελφία του, ὅσα ἔχουν ἐπίσης ψευδώνυμον, δύνανται νὰ γράφουν ἐπιστολάς πρὸς τὴν Διάπλαιν ἐπὶ παντοίῳ θεμάτων τῆς ἐκλογῆς τῶν, ἐπὶ ζητημάτων τοῦ κύκλου μας, ἐντυπώσεις τῶν, κ.λ.π. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, διὰ νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, πρέπει νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατόν καθαρογραμμένα ὅταν δὲ περιέχουν τι ἀξίον ἀπαντήσεως καὶ ὅταν ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, ἡ Διάπλαις ἀπαντᾷ δημοσίᾳ εἰς ἰδιαίτερον στήλην, ἡ ὁποία ἐπιγράφεται Ἀλληλογραφία τῆς Διάπλαις.

2. — Ἐκτός τῆς ἀλληλογραφίας μετὰ τῆς Διάπλαις, οἱ φίλοι τῆς συγκοινωνοῦν καὶ πρὸς ἀλλήλους. Ὑπάρχει πρὸς τοῦτο ἰδιαίτερα στήλη ἐπιγραφομένη Μικραὶ Ἀγγελίαι, ὅπου ἕκαστος δύναται νὰ δημοσιεύῃ πᾶσαν πληροφορίαν, ἡ ἐρώτησιν, ἡ πρότασιν, ἡ ἀγγελίαν, — τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τῆς Διάπλαις, — προαναβαλλόμεν τὸ ἀντίτιμον κατὰ τὴν ἑξῆς διατίμησιν:

α'. — Διὰ κάθε μικρὴν Ἀγγελίαν, ἀποτελομένην ἀπὸ μίαν ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, πληροῦνται δραχμαὶ 3 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος). Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 30 λεπτά ἡ λέξις, μετὰ πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 40 καὶ μετὰ κεφαλαία λεπτὰ 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχ. 1,50, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν μόνον λέξιν ἀποτελεῖται.

β'. — Διὰ τὸν μὴ συνδρομητὰς, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ δημοσιεύσιν εἰς τὴν Διάπλαιν Μικράν Ἀγγελίαν, τὸ ἀνω τιμολόγιον ὑπολογίζεται εἰς τὸ διπλάσιον.

γ'. — Μικραὶ Ἀγγελίαι προσβλητικαί, ὑβριστικαί, ἀπεπειστικαί, ἐν γένει, ἡ ἀντικεινόμεναι πρὸς τὸ καθῆκον, δὲν δημοσιεύονται εἰς τὴν Διάπλαιν. Ἡ πληροφορία δίδει τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ κανεὶς ὅτι ἐγκρίνεται, ὅχι ὅμως καὶ ὅτι θέλει.

3. — Διὰ τὸν Γραφεῖον τῆς Διάπλαις γίνεται καὶ ἀνταλλαγὴ

ἐπιστολῶν μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Ἀλλ' ἡ ἀλληλογραφία αὕτη ἐπιτρέπεται μόνον μετὰ ὁμοφύλων. Ἀγρία ἀλληλογραφίαν μὲ ἀγρία καὶ κορίτσια μὲ κορίτσια. Αἱ σχετικαὶ προτάσεις δημοσιεύονται εἰς τὴν στήλην τῶν Μικρῶν Ἀγγελιῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Αἱ δὲ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ δελτάρια πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ γραμματοσήμου 60 λεπτῶν καὶ νὰ τίθενται εἰς ἀνοικτὸν φάκελλον, διὰ νὰ τὰς ἀναγνώσκῃ πρῶτα ἡ Διάπλαις καὶ ἂν τὰς ἐγκρίνῃ νὰ τὰς διαβιβάζῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Κανονισμὸς τῶν Μ. Μυστικῶν.

1. — Μικρὰ Μυστικὰ ὀνομάζονται τετράδια, τὰ ὅποια ἐξέδωκεν ἡ Διάπλαις, διὰ ν' ἀνταλλάσσονται κυρίως μετὰ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Ἐκαστὸν τετράδιον Μ. Μυστικῶν περιέχει 30 ἐρωτήσεις καὶ, ἀπάντησιν αὐτῶν, τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διὰ τὰς ἀπαντήσεις.

2. — Τὰ Μικρὰ Μυστικὰ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Ἐκαστὸν τετράδιον τιμᾶται λεπτὰ 30. Δέσμη τεσσάρων τετραδίων δραχ. 1.

3. — Ἡ ἀνταλλαγὴ τετραδίων διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διάπλαις γίνεται ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὁρους:

α'. — Ὁ ἐπιθυμῶν ν' ἀνταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ διὰ τοῦ Γραφείου τῆς Διάπλαις, πρέπει νὰ ἔχῃ ψευδώνυμον, διότι αἱ ἀνταλλαγαὶ γίνονται ἀποκλειστικῶς μετὰ ψευδωνύμων. Πρῶτον λοιπὸν θὰ γράφῃ πρὸς τὴν Διάπλαιν τὴν πᾶσαν ἐπιθυμίαν ν' ανταλλάξῃ, ἡ δὲ Διάπλαις θὰ δημοσιεύῃ τὴν πρότασιν εἰς τὴν σχετικὴν στήλην τῆς Ἀλληλογραφίας. Αἱ προτάσεις πρέπει νὰ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου τῆς δημοσιεύσεως ὡς ἑξῆς: Διὰ μίαν ἕως τρεῖς τὸ πολὺ προτάσεις, λεπτὰ 75, διὰ τὰς περιττέον εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον 20 λεπτὰ ἡ λέξις π.χ. «Ὁ Α θέλει ν' ανταλλάξῃ μετὰ τὸν Β», ἡ: «Ὁ Α μετὰ τὸν Β καὶ μετὰ τὸν Γ», ἡ: «Ὁ Α μετὰ τὸν Β, μετὰ τὸν Γ καὶ μετὰ τὸν Δ». Κάθε μία ἀπὸ αὐτὰς τρεῖς προτάσεις πληρώνει 75 λεπτά.

β'. — Ἡ πρότασις: «Ὁ Α θέλει ν' ανταλλάξῃ μετὰ τὸν Β μετὰ τὸν Γ, μετὰ τὸν Δ, μετὰ τὸν Ηρώα τοῦ Σουλίου, μετὰ τὸν Μικρὸν Ἀθηναῖον καὶ μετὰ τὴν Ἀμαρυλλίδα, πληρώνει λεπτὰ 75+1,20=1,95, προστίθενται δηλαδὴ 1,20 διὰ τὰς ἑξὶ λέξεις τῶν ἐπιπλέον τριῶν ψευδωνύμων).

γ'. — Ὁ ἄλλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, εἶναι ἐντελὸς ἐλάττωτος νὰ τὴν δεχθῇ ἢ ὀχι. Ἄν τὴν δεχθῇ, τότε ἀντὶ πάσης ἀλλῆς εἰδοποιήσεως πρέπει νὰ στείλῃ πρῶτος ἐν τετράδιον τοῦ πρὸς τὴν Διάπλαιν συμπληρωμένου κατὰ τὰς κατωτέρω ὁδηγίας, (γ γ'), ἡ ὁποία τὸ στέλλει πρὸς τὸν προτείναντα, καὶ ἐκεῖνος πάλιν, ἂν λάβῃ τὸ τετράδιον, ὀφείλει νὰ στείλῃ τὸ ταχύτερον ἐν ἰδικόν του, (συμπληρωμένον ἐπίσης), διὰ ν' ἀποσταλῇ εἰς ἀπόδοσιν πρὸς τὸν δεχθέντα τὴν ἀνταλλαγὴν.

δ'. — Ὁμοῦ λοιπὸν ὁ μὴ δεχόμενος τὴν ἀνταλλαγὴν στέλλει τετράδιον

πρῶτος, ὁ δὲ προτείνων αὐτὴν στέλλει δεύτερος.

γ'. — Ὁ τε δεχόμενος τὴν πρότασιν, καθὼς καὶ ὁ προτείνων, ὅταν θὰ στείλουν τὸ τετράδιον τῶν, πρέπει πρῶτον νὰ γράφουν τὰς ἀπαντήσεις, νὰ τὸ υπογράψουν πάντοτε μετὰ ψευδωνύμων, νὰ μετὰ τὸ ὅποιον ἐγένετο ἡ πρότασις, ἡ καὶ μετὰ τὸ ὄνομα τῶν μαζὶ, (ἂν θέλουν νὰ φανερωθῶν), νὰ ἐσφραγίσουν γραμματόσημον εἰκοσι λεπτῶν, (πάντοτε 20 λεπτῶν δι' ὅπου δέχονται εἶναι τὸ τετράδιον, διότι μετὰ αὐτὰ, ἐκτός τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, πληρώνεται καὶ ἡ πολυχρόνιος ὑπηρεσία τῆς ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν), νὰ γράψουν εἰς τὸ ἄνω περιθώριον τοῦ ἐξοφύλλου μετὰ μολυβδονόκον δουλόν, πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ τετράδιον, (τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀρκεῖ) καὶ νὰ τὸ στείλουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διάπλαις ὅπως τὸ διβιβάζῃ.

4. — Τετράδια μετὰ ἀκόμοις καὶ ἀορεπαῖς ἀπαντήσεως, ἡ ἀντικεινόμενα πρὸς τὸ καθῆκον, ἡ μετὰ προσποιητῶν ἐπαγγελιῶν, μετὰ πειρηματικῶν, μετὰ προτάσεων ἡ μετὰ πληροφορίας ἐκτός τῶν ἀπαντήσεων, δὲν διαβιβάζονται ὑπὸ τῆς Διάπλαις.

5. — Νεαὶ προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τῶν καθυστερούντων τετράδια, ἢτοι τῶν μὴ ἀποδιδόντων τὰ ληφθέντα ἐντός μηνὸς τοῦ πολὺ δημοσιεύμενον μετὰ τὴν δημοσίευσιν, τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τετραδίων τὰ ὅποια ὀφείλει ὁ προτείνων, ἐντός παρενθῆσεως εὐθὺς μετὰ τὸ ψευδώνυμον του.

6. — Ὁ λαμβάνων τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου μας, διὰ τοῦ Γραφείου ἐπίσης ὀφείλει νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ. Ἄν τὸ ἀνταλλάξῃ ἄπ' εὐθείας, θεωρεῖται διὰ τὸ Γραφεῖον μας ὡς καθυστερῶν.

7. — Χρόνι οἰκονομία, τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ στέλλονται πρὸς τὴν Διάπλαιν ἐντός ἀνοικτοῦ φακέλλου ὡς ἐντυπᾶ, ὅτε πληρῶνται ἐλάττωτος ταχυδρομικὸν τέλος. (Καὶ ἡ Διάπλαις ὡς ἐντυπᾶ τὰ στέλλει, ἀφίνουσα ἀνοικτὸν τὸν φάκελλον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ Ξεσπάζωμα. — Οἱ Πράκτορες τῆς Διάπλαις.

1. — Ξεσπάζωμα λέγεται ἡ φροντίς καὶ ἐνέργεια τὴν ὁποίαν καταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς Διάπλαις πρὸς ἐγκραφὴν νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν κατὰ φύλλον.

2. — Ἡ Διάπλαις, διὰ νὰ κινήσῃ περισσότερον τὴν εὐγενή ἀμύλλαν τῶν φίλων τῆς, ἔδωκε Διαγωνισμὸν Ξεσπάζωματος, τοῦ ὁποῖο ὅροι δημοσιεύονται εἰς ἐκαστὴν προκήρυξιν. Ἐκαστοὶ τιμὰ καὶ ἀμοιβαὶ ἀπονέμονται εἰς τοὺς ξεσπάζοντες, τῶν ὁποίων δημοσιεύονται καὶ αἱ εἰκόνες.

3. — Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν Ξεσπάζωματος λαμβάνουν ἀπὸ κοινὸν μέρος: πρῶτον οἱ συνδρομηταὶ οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἐξομῆτους καὶ

τριμήνους καὶ δεύτερον, οἱ συνδρομηταὶ οἱ εὐρίσκοντες ἀγοραστὰς ἐβδομαδιαίους καὶ ἀναλαμβάνοντες τὴν εἰς αὐτοὺς διανομὴν τοῦ φύλλου, καὶ τὴν εἰσπραξίν καὶ ἀποστολὴν τοῦ ἀντίτιμου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Οἱ οἱ ὀνομαζονται Πράκτορες τῆς Διάπλαις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Οἱ Τόμοι τῆς Διάπλαις. — Βιβλιοθήκη τῆς Διάπλαις.

1. — Οἱ νέοι συνδρομηταὶ δύνανται νὰ κοιτῶν ὅσους θέλουν τῶν τόμων τῆς Διάπλαις πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκδιδόντων πρὸς τὸ ἔτος κατὰ τὸ ὅποιον ἐνεργήσαν.

2. — Μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν 52 τόμοι ὡς ἑξῆς: Α' Ἀπὸ τοῦ 1879 μέχρι τοῦ 1893 ἐξεδόθησαν 24 τόμοι, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Πρώτης Περιόδου». Ἐκ τούτων 1ος, 2ος, 3ος, 4ος, 6ος, 8ος, 9ος, 10ος, 11ος, 13ος, 15ος, 16ος, 17ος, 22ος, 23ος καὶ 24ος ἐξηγήθησαν πρὸς πολλοὺς. Β' Ἀπὸ τοῦ 1894 ἡ Διάπλαις ἐγένετο ἀπὸ δεκαπενθήμερον ἐβδομαδιαία, ἡ λήξε στήλη καὶ εἰσλήθη εἰς τὴν Β' Περιόδον. Καὶ κατὰ τὸ διήρημα τοῦτο, ἡτὸ ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι τοῦ 1921, ἐξεδόθησαν τόμοι 28, ὀνομαζόμενοι «Τόμοι τῆς Β' Περιόδου».

3. — Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διάπλαις τῶν Παίδων ἔχει ἐκδώσει καὶ τόμους ἀνεξαρτήτους τοῦ περιοδικοῦ, περιέχοντας ἕκαστος ἀπὸ ἐν τετραγών καὶ ἡθικὸν ἀνάγνωσμα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μυθιστορήματα εἰκονογραφημένα. Οἱ τόμοι οὗτοι τιλοφοροῦνται «Βιβλιοθήκη τῆς Διάπλαις».

4. — Λεπτομερὴς Τιμοκατάλογος τῶν τόμων τῆς Διάπλαις καὶ τῆς Βιβλιοθήκης δημοσιεύεται ἐκαστοτε εἰς τὸ φύλλον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἀναρώσεις συνδρομῆς. — Τρόποι ἀποστολῆς χρημάτων.

1. — Ἡ συνδρομὴ εἰς τὴν Διάπλαιν εἶναι προληπτικῶς ἐπομένως ὁ συνδρομητὴς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, πρέπει, πρὶν λήξῃ ἡ συνδρομὴ του, νὰ τὴν ἀνανέωσιν. Ὁ μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ὀφείλει νὰ τὸ δηλώσῃ δι' ἐπιστολὴν ἢ Ταχυδρομικοῦ δελταρίου, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνδρομῆς τοῦ φύλλαδιον, σημειῶν ἐπ' αὐτοῦ τὴν λέξιν «ἀπαράδεκτον», μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ καθάρᾳ καὶ τὴν διεύθυνσιν του.

2. — Πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων καὶ παραγγελία, καὶ ἐν γένει πᾶσα ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν κ. Μικρὸν Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς Διάπλαις τῶν Παίδων. Ὁδὸς Εὐρυπιδίου 38, εἰς Ἀθήνας. Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν καὶ ἄλλων παραγγελιῶν ἀποστέλλεται: Α') Διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς (Mandat de poste), ἡ ὁποία σήμερον καλῶς — εἶναι τὸ ασφαλέστερον καὶ δι' αὐτὸ τὸ πρῶτον μῶτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο μέσον ἀποστολῆς χρημάτων. Β') Ἐλ-

λεῖψαι ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, διὰ χρητονομισμάτων καὶ γραμματισμῶν Ἑλληνικῶν. (Τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀποστέλλονται ὑπὸ τῆς ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, καταλογισμένης εἰς βάρος αὐτοῦ τῆς προκτιπύσεως ἐπὶ ἑλαττον διαφορᾶς ἐκ τῆς μετατροπῆς αὐτῶν εἰς δραχμὰς). Γ') Διὰ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς (chèque) ἐπὶ οἰασθῆποτε τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν, τῇ προσθήκῃ λεπτῶν 20 διὰ χρητοσίου τῆς ἐξαγορᾶς. Δ') Διὰ χρυσῶν νομισμάτων ἐσφραγισμένων ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ χαρτονίου. Ε') Διὰ ληξιαρχικῶν ἀποκελευσμάτων, μὴ κληρονομήσεων ὅπως εἰσὶν λαχειοφύλων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος τῶν 6 ἢ τῶν 2,50 δραχ. δεκτῶν πρὸς 5.50 τὸν μὲν, καὶ πρὸς 2.20 τὸν δέ. (Ἐξωτερικῶς ἐν γένει τοκομερίδια εἶναι ἀπαράδεκτα). — ΣΤ') Διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (postal order) τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ Λονδίνου ἢ ἄλλης οἰκισθῆποτε Ἀγγλικῆς πόλεως, πληρωτέων εἰς τὸν κομιστὴν (δηλ. χωρίς ν' ἀναγράφεται ἐπ' αὐτὸν ὄνομα παραλήπτου). Ζ') Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀντὶ γραμματισμῶν, πρῶτον μῶτερον εἶναι νὰ στέλλονται Διεθνῆ ἔνσημα ἀπαντήσεως (Coupon - remourse internationale) πολυήμενα εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεία τοῦ κόσμου πρὸς 25 λεπτά ἕκαστον.

3. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικὸν κηροῦ, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβιάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνομεν εὐθύνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως. — Ἐλλείποντα φυλλάδια.

1. — Ὁ πληρῶν ἐτήσιον ἢ ἐξαμηνίον συνδρομὴν ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μὴς ταῖνας τυπομένης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τὸ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῇ μετὰ ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ δραχ. 1.50 διὰ τὴν ἀπαιτούμενην διαπύλην πρὸς ἐκτύπωσιν νέων ταῖνας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

2. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διάπλαις γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, πρὸς ὅλους, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητὰς, μετὰ προσεκτικώτατον καὶ αὐστηρότατον ἐλεγχον πρὸς βεβαίωσιν δι' οὗτε ἐνός συνδρομητοῦ φύλλον λείπει ἀπὸ τὸν φάκελλον ἐκαστῆς πόλεως.

3. — Ὅστις λοιπὸν δὲν λαμβάνει τὸ φύλλον τακτικῶς, πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι παῖται τὸ ταχυδρομικὸν τῆς πόλεως τοῦ ἡ αὐτοῦ ὅπως, εἴτε ὡς μὴ δώσας ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσιν του, εἴτε ὡς μετακινήσας καὶ παραλείψας νὰ μᾶς

λεῖψαι ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, διὰ χρητονομισμάτων καὶ γραμματισμῶν Ἑλληνικῶν. (Τὰ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἀποστέλλονται ὑπὸ τῆς ἀγορᾶς Ἀθηνῶν, καταλογισμένης εἰς βάρος αὐτοῦ τῆς προκτιπύσεως ἐπὶ ἑλαττον διαφορᾶς ἐκ τῆς μετατροπῆς αὐτῶν εἰς δραχμὰς). Γ') Διὰ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς (chèque) ἐπὶ οἰασθῆποτε τῶν ἐν Ἀθήναις Τραπεζῶν, τῇ προσθήκῃ λεπτῶν 20 διὰ χρητοσίου τῆς ἐξαγορᾶς. Δ') Διὰ χρυσῶν νομισμάτων ἐσφραγισμένων ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ χαρτονίου. Ε') Διὰ ληξιαρχικῶν ἀποκελευσμάτων, μὴ κληρονομήσεων ὅπως εἰσὶν λαχειοφύλων ὁμολογιῶν τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος τῶν 6 ἢ τῶν 2,50 δραχ. δεκτῶν πρὸς 5.50 τὸν μὲν, καὶ πρὸς 2.20 τὸν δέ. (Ἐξωτερικῶς ἐν γένει τοκομερίδια εἶναι ἀπαράδεκτα). — ΣΤ') Διὰ ταχυδρομικῶν ἐνταλμάτων (postal order) τῶν Ἀγγλικῶν Ταχυδρομείων ἐπὶ Λονδίνου ἢ ἄλλης οἰκισθῆποτε Ἀγγλικῆς πόλεως, πληρωτέων εἰς τὸν κομιστὴν (δηλ. χωρίς ν' ἀναγράφεται ἐπ' αὐτὸν ὄνομα παραλήπτου). Ζ') Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἀντὶ γραμματισμῶν, πρῶτον μῶτερον εἶναι νὰ στέλλονται Διεθνῆ ἔνσημα ἀπαντήσεως (Coupon - remourse internationale) πολυήμενα εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεία τοῦ κόσμου πρὸς 25 λεπτά ἕκαστον.

3. — Ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα, ἢ ἄλλας ἀξίας, ἀνάγκη νὰ στέλλεται συστημένη καὶ καλῶς σφραγισμένη δι' ἰσπανικὸν κηροῦ, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβιάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνομεν εὐθύνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως. — Ἐλλείποντα φυλλάδια.

1. — Ὁ πληρῶν ἐτήσιον ἢ ἐξαμηνίον συνδρομὴν ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μὴς ταῖνας τυπομένης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τὸ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῇ μετὰ ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ δραχ. 1.50 διὰ τὴν ἀπαιτούμενην διαπύλην πρὸς ἐκτύπωσιν νέων ταῖνας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

2. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διάπλαις γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, πρὸς ὅλους, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητὰς, μετὰ προσεκτικώτατον καὶ αὐστηρότατον ἐλεγχον πρὸς βεβαίωσιν δι' οὗτε ἐνός συνδρομητοῦ φύλλον λείπει ἀπὸ τὸν φάκελλον ἐκαστῆς πόλεως.

3. — Ὅστις λοιπὸν δὲν λαμβάνει τὸ φύλλον τακτικῶς, πρέπει νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι παῖται τὸ ταχυδρομικὸν τῆς πόλεως τοῦ ἡ αὐτοῦ ὅπως, εἴτε ὡς μὴ δώσας ἀκριβῆ τὴν διεύθυνσιν του, εἴτε ὡς μετακινήσας καὶ παραλείψας νὰ μᾶς

πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκδίδεται πλεόν. Στὴν ἡλικία σου δὲν μπορεῖς νὰ διαβάξῃς ἄλλα μυθιστορήματα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δημοσιεύω. Τὸ ψευδώνυμόν σου μ' ἐρωτᾷ δὲν εἶναι καταλλήλον.

Τὸ γράμμα σου, λαμβανόμενον ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ χαρτονίου, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπωλείας ἢ παραβιάσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἐν πάσῃ περιπτώσει, οὐδεμίαν ἀναλαμβάνομεν εὐθύνην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως. — Ἐλλείποντα φυλλάδια.

1. — Ὁ πληρῶν ἐτήσιον ἢ ἐξαμηνίον συνδρομὴν ἀποκτᾷ τὸ δικαίωμα μὴς ταῖνας τυπομένης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν τὸ στέλλεται τὸ φύλλον ταχυδρομικῶς. Διὰ πᾶσαν ἐν τῇ μετὰ ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως ὁ συνδρομητὴς ὀφείλει νὰ στείλῃ καὶ δραχ. 1.50 διὰ τὴν ἀπαιτούμενην διαπύλην πρὸς ἐκτύπωσιν νέων ταῖνας. Ἄλλως ἡ Διεύθυνσις δὲν εὐθύνεται διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων.

2. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων τῆς Διάπλαις γίνεται διὰ τοῦ ταχυδρομείου, πρὸς ὅλους, καὶ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀκόμη συνδρομητὰς, μετὰ προσεκτικώτατον καὶ αὐστηρότατον ἐλεγχον πρὸς βεβαίωσιν δι' οὗτε ἐνός συνδρομητοῦ φύλλον λείπει ἀπὸ τὸν φάκελλον ἐκαστῆς πόλεως.

θησαν.) "Αγαθὸν Διάβολον (τὰ ἔλα-
βα ὅλα, εὐχαριστῶ) Γλυκὸ Νερὸν (ὅ-
λαι σου αἱ παραγγεῖλαι ἐξετελέσθη-
σαν) ἀλλὰ Ἀσκήσεις δὲν εἶναι τὴν
δεκάτη καὶ τὰ Παιδ. Πνεύματα πρέ-
πει νὰ γράφονται χωριστά, ὅχι μα-
ζὶ μετὰ τὸ γράμμα.) Τριανταφυλλέϊαν
(ἀνευθώθη εὐχαριστῶ) Ἀνθὸν Δάφ-
νης (ἐγκάρδια συλλυπητήρια διὰ τὸν
θάνατον τοῦ καλοῦ σου πατέρα νὰί,
ὁ καλὸς, θῆμα τοῦ καθήκοντος·
εἶδες ὅμως πῶς ἐφρόντισε νὰ σ' ἐξ-
σφαλίσῃ, νὰ λατρεύῃς, παιδί μου, τὴ
μνήμη του.) Μαυροῦκιν (ὁ κ. Π.
σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ τὸ ξεπλάωμα
ποῦ τοῦ κινεσε δῶρο στὴ γιορτὴν του.)
Μαρίαν Ἀμ. Μ. (χαριετισμούς καὶ
στὸ μπαμπά' θὰ ἔχω ὅπ' ὅφει μὴ τὴ
σύστασίν σου) Φοῖβον (ἐστειλὰ ἐν-
νοεῖ τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη, ποῦ
ἦλθε ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ ἀπ' τὴ Σχο-
λῇ, ὅπου ἐδίδασκε τότε ὁ Ψυχάρης.)
Ὀρμιον Κορίον (ἔλαβα καὶ τὰ δυὸ
ὠραία γράμματά σου, χαίρω πολὺ γιὰ
τὴ γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γρά-
ψῃς συχνά.) Ἰωάννη Θ. Κοστέ. (εὐ-
χαριστῶ πολὺ ἡ «Μυστηριώδης Νῆ-
σος» εἶναι δημοσιευμένη εἰς τοὺς τό-
μους τῶν ἐτῶν 1917, 18, 19, ὁ δὲ
«Ἐρρικος Δαλλινὸς» εἰς τὸν τόμον τοῦ
1916 εἰς τοὺς Τιμονακλαύτους βλέ-
πει πόσο στοιχίζουσι) Κυρά-Φροσὺ-
νιν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ἔτσι, νὰ φένης
τὴν τροπὴν κατὰ μέρος καὶ νὰ μοῦ
γράψῃς) Κορίνθιον Προσκοπία (χαί-
ρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόστασίν σου) Κά-
τωνα (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰς ἐνερ-
γείας) Ἀεροναύτην Σμύρνης (πολὺ
ὠραῖος αὐτὸς ὁ διάλογος, ἐγέλασα.)
Μακεδονικὸν Ἰδεώδες (βραβεῖον ἐ-
στειλὰ) Β. Γκλόβανον (ἔλαβα, εὐ-
χαριστῶ) Κώσταν Μιχαηλίδην, Ι.
Κυριαζήν, Σ. Σαγιάν, Πυροβολιτά-
κι, Ὀρειν. Ἑλλάδα, Μικρὸν Ποιη-
τὴν, Πουλάκι τῆς Ἐρήμου, Στρα-
βόδην, Ἀνδρῶτον, Γορέλιν κλπ.
Πρόκλητα τῆς Οὐαλλίας, Ἀβρα-
ὰμ Ἀγκολί, Βασιλέα Ἀδάμαντα,
Μυστικὸν τοῦ Βοσπόρου, Μεσημβρι-
νὸν Ἀστέρα, Γιορτζιὸν Ε. (ἐστειλὰ.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ
τὴν Πην. Δεκεμβρίου, θάπαντήσω
εἰς τὸ προσεχές.

ΝΕΟΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ἀπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς
ἑπτὰ: 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος
δραχ. 6, ταχυδρομικὸς δὲ ἀπο-
στελλόμενος δραχ. 6.30 διὰ τὸ
Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. 7.20 διὰ
τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920)
ἀπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 27 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφὸς δρ. 20 καὶ ραμμένος δρ.
22. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-
μὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν λεπτὰ
50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 1.50 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.
3—εἴτε ἀρραφὸς εἴτε ραμμένος.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΤΟΜΟΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ τοῦ 1921

Μὲ τὰς 408 Σελίδας του. — Μὲ τὰς 200 εἰκόνας του. — Μὲ τὸν «Μικρὸν Ἐθε-
λοντήν». — Μὲ τὴ «Δεύτερη Πατρίδα». — Μὲ 50 «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς», καὶ με ἀμέ-
τρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, κωμωδίας, δράματα, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀρραφὸς δρ. 20—(καὶ ταχυδρ. δρ. 20.50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 23 διὰ τὸ Ἐξωτ.)
Ραμμένος δρ. 22—(καὶ ταχυδρ. δρ. 23.50 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 25 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

ΠΑΝΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ νέου 1920 Διαγωνισμοῦ
Λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10
Φεβρουαρίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προ-
θεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν
ἀκόμη δημοσιεῖσθαι, ὅπως καὶ τῶν προ-
ηγουμένων φυλλαδίων.)

26. Δεξιόγραφος.

Βλέπει τὸ πρῶτον μου ἀπλῶς
Τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ἀντωνυμίες
Τ' ὅλο Ρωμαῖος λυγρικός.
Ποῦ ἐγραψε Ῥόδες καὶ Ἐλεγεῖες.

Ἐστὶν ὑπὸ Γεωργ. Α. Ματσοῦρανη

27. Μεταγραμματισμός

Σοῦ φυλάω ἐγὼ τὸ σπῆτι
Ἀπὸ κάθε σου ἐχθρό.
Μὰ καὶ πάλιν στὸ στήθεός.
Ἄν μοῦ ἀλλάξῃς τὸ λαιμό.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀστρ. τῆς Ἑδνετίας

28. Τονόγραφος.

Εἶναι τόνομα Ἀγίας.
Ἄν τὸν τόνο μου ἀνεβάσῃς,
Μιά πρωτεύουσα κοντά μας,
Θὰ ἰδῇς καὶ θὰ θαυμάσῃς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Αἰθιοῦ Οὐρανοῦ

29. Ἀστὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τοῦ Σκοῦ.

30. Ἐπιγραφή

Ι Α Ι
Κ Π Ε Ε Π
Ρ Ι Ι Θ Α
Α Α Ν Η Λ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Περονζέ.

31—35 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος
ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων, δι'
ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Θέρος, πόνος, σιγκός, τρόπος,
ἀτελής,

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τ. Μεσολόγγ.

36. Ἀκροστιχίς

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-
μένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον
Βασιλεῖα τῆς Ρώμης:

1. Θηρίον 2. Πόλις τῆς Ἑλ-
λάδος 3. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας
4. Ζῶον κατοικιδίον 5. Πρόθε-
σις διώλλας 6. Τόπος ἱερὸς

7. Πατριάρχης τῆς Γραφῆς 8.
Μέγας ποιητής 9. Χώρα τῆς Ἀ-
σίας.

Ἐστὶν ὑπὸ Ἀλεξ. Α. Ἀργυρίου

37—40. Μικρὰ Παραγγέλματα

1. φλς - βθ
- 2 - εο - εαιο
- 3 - ρκν - φλττ
- 4 - εο - εου

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

41. Γρίφος

γραψα	1	1
τὴν	20	ασκ
πλάσιν	1	1

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Νανουκᾶς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

42. Charade

Entier, je suis une saison;
Ami lecteur, si de mon mon
Une seule lettre est ôtée,
Je ne suit qu' une journée.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἰδέας

43. Ἀκροστιχὴς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ὀρθὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν
κάτωθι λέξεων (γαλλιστί), ἀπο-
τελοῦν μεγάλην πρωτεύουσαν:

1. Ἐρπύς. 2. Εὐφυνίς. 5. Κα-
ταβιβάζω. 4. Ἡμέρα. 5. Ὀφελω.

6. Λαμβάνω.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Κερβερόν

ΔΥΣΣΕΙΣ

Τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ

34 φύλλον

500. Μῦθος (μῦθος).—Πίνδαρος
—Μίνδαρος.—502. Ὑψασμα φά-
504 ΟΡΑΤΙΟΣ σμα.—503. Η
Ρ Σ Κ Κ σμα.—505. ΦΑ-
ΑΣΣΥΡΙΑ ΣΙΑΝΟΣ (ἀφα-
Τ Υ Ι Π σία, σάνης, ἰά-
ΙΚΡΩ ΜΑ σόν, νόσος, οἶνος.)
Ο Ι Μ Ν σκα ΠΑΝΗ —506—510. Τῇ

προσθήκῃ τοῦ Ν: σάνος, κρᾶνος,
τέκνον, Πόντος, μονάς.—511. ΤΑΩΣ
(Μιστράς, Ἀνάφη, χροῖμα, ἄλσος).
—512. Ἡ Ἰλιάς τοῦ Ὀμήρου εἶναι
ἔπος.—513. Ὁ Πάρις ἤρπασεν τὴν
Ἑλένην (ὦ! πᾶρ εἰς τρ παρ ἐν τει-
νε Λενί.) 514. Rôle - drôle.—
515. Poire - Loire.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέ-
ωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ πλῆ-
στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μετὰ
λέξ. δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μετὰ κεφαλαῖα
λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50
(ΚΒ' — 14)

Διαγωνισμὸς Ροδοδάκτυλης Ἀδ-
γούλας. Βραβεύτηκε ὁ Κούκος
Ἀηδόνης. Ἀναμνὸν διεσθύναν, λοι-
ποὺς εὐχαριστῶ. — Ροδοδάκτυλη
Ἀγούλα.

(ΚΒ' — 15)

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ. Πόση λύπη γιὰ
τίποτα! Πιστεύω νὰ λάβῃς καὶ ἔτσι
ΡΙΤΑ.

(ΚΒ' — 16)

ΙΣΤΑΡ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀπάν-
τησιν ποῦ ἐδωσες στὸν Ἐπανα-
στάτη.—ΡΙΤΑ.

(ΚΒ' — 17)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, στοῦ κουφοῦ τῇ
θύρᾳ ὅσο θέλεις κτύπα.—ΡΙΤΑ.

(ΚΒ' — 18)

Παναγιατῶν Ρόδων, Φιλέρημε,
τετραδιάκι σας μοῦ ἤρσαν πο-
λὺ, εὐχαριστῶ. Φιφής.

(ΚΒ' — 19)

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Διαγωνισμὸς ἀγράφων καλλιτε-
χνικῶν καρτῶν καὶ σκίτσων.
Βραβεῖον Α'. Τὸ παιδικὸν τῶν Δα-
σῶν, Β' ὁ Μαργαριταρένιος Σταυ-
ρός. Προθεσμία διμήνου. Δι' αἰς ἀγ-
γελίας ΚΑ' 582.

(ΚΒ' — 20)

Χίλιες θερμαὶ εὐχὲς στὸ Γυμνασι-
κὸ Ζεῖναιον γιὰ τὴν γιορτὴν του.
Μάγος Λυτρατῆς, Ζεῖναιόν. (καθυ-
στερήσαζ).

(ΚΒ' — 21)

ΑΡΧΗΤΕ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ

Γιὰ τὴν γιορτὴν σου εὐχομαι χρόνιαν
πολλὰ μετὰ εὐτυχίας.—ΙΩΝΙ-
ΚΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(ΚΒ' — 22)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κύκλον τῆς
Διαπλάσεως, χαίρετὶ ὅλο τὸ Δια-
πλασιόκοσμον.—Μαχητής.

(ΚΒ' — 23)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

Ἀποτέλεσμα Διαγωνισμοῦ γελοιο-
γραφικῶν καρτ-ποστάλ καὶ σκί-
τσων. Βραβεῖον Α' Βασίλειος τοῦ Γε-
λωτοῦ. Βραβεῖον Β' Σωτηριώτισσα.
Εὐχαριστίας πολλὰς διὰ τοὺς στείλ-
λαντας. Συντηρήσιν εἰς τὴν ἀρχα-
πορίαν. Παρακαλεῖσθε ὅπως στείλετε
τὰς διεσθύνσεις σας.

Ὁ πρόεδρος, Κ. Πολίτης